

A close-up photograph of a hand holding a small amount of snow. The background is a soft, out-of-focus snowy landscape.

Jedna trieda,
jedno tajomstvo
a zločin,
ktorý zapadol
snehom

POD SNEHOM

A graphic element consisting of three red circles of varying sizes, arranged in a descending diagonal line, resembling blood splatters.

KATARINA
PIVARČIOVÁ

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Kristína Némcová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © Katarína Pivarčiová 2021
Cover Design © Barbara Baloghová 2021
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2361-0

Venujem svojim spolužiakom.
Osoby a skutočnosti v tejto knihe
sú vymyslené, bez spomienok na vás
by však nikdy žiadna nevznikla.

PREDOHRA

Vrah a jeho obeť, obaja mlčia. Vrahovi sa jeho rola nepozdáva. Obeť zatiaľ nič netuší, ak by však tušila, určite by protestovala. Kde sa však protestuje proti smrti? U Boha, u prezidenta, u Matky prírody? Treba prísť osobne, alebo stačí zavolať?

Obeť si vychutnáva sálavé teplo sauny, ktoré ohrieva jej premrznuté kosti. Naberačku naplní vodou a naleje ju na rozpálené kamienky. Voda sa so syčaním mení na paru. Privrie oči a premýšľa nad prácou, premýšľa nad tým, čo prinesie nový deň. Netuší, že tento deň je jej posledný. Toľko plánov, toľko starostí.

Vrah stojí len niekoľko metrov od obete. Necíti nenávisť, iba hroznú nespravodlivosť. Je vyčerpaný, uštvaný. Urobil v živote jedinú chybu.

Dosť bolo váhania. Vrah berie do rúk ležadlo. Zatarasí ním dvere.

Piesok v hodinách sa presypal, obeť chce vyjsť von. Skúša otvoriť dvere, nejde to. Panika jej objíma srdce a núti ho búchať opreteký. Obeť cez presklené dvere vidí svojho vraha. Pozná ho. Päťami mláti na dvere, prosí o milosť. Sľubuje hory-doly, vrah však nepočuje.

Teplo je neznesiteľné, má pocit, že jej vzbĺkne koža. Schmatne do rúk vedro a hodí ho do dverí. Nemá to žiaden zmysel. Zadrie nechty do dreva, triesky, ktoré sa jej zarývajú pod kožu, si nevšíma. Zaženie sa päťou a udrie do skla.

Bolí to. Čertovsky to bolí. Napriek tomu pokračuje v úderoch, až kým jej po prstoch nesteká krv. Sklo popraská, ale nepoddá sa.

Obeť si pomaly uvedomuje, že boj je márný. Horúčava ju objíma, tisne a pučí. Myšlienky sa rozutekajú a myseľ padá do temnoty.

Vrah ostane na svojom mieste ešte niekoľko minút. Musí si byť istý, že obeť už nevstane. Potom vezme ležadlo a vráti ho naspäť.

Zamľaská, z vrečka vytiahne balíček cigariet. Uvažuje, že si zapáli priamo vo wellnesse. Potom ten nápad zavrhne. Pravidlá treba dodržiavať.

Pri posteli mala odložené teplé papuče, potichu do nich vkĺzla. Manželská posteľ vedľa nej zívala prázdnotou. Na nočnú košeľu si obliekla huňatý župan. Každé ráno robila ten istý rituál, aby vyhnala chlad z kostí. Nikdy sa jej to celkom nepodarilo.

Klára prešla tichým domom, zamierila do kúpeľne. Mala presne polhodinu, kým mužovi a dcére zazvoní budík. Uhladila si jemné hnedé vlasy, opláchla tvár a pozrela sa do zrkadla. Na mihalniciach sa jej leskli kvapky vody, prísny vzhľad zvýrazňovali mimické vrásky okolo pier. Odvrátila sa. Nemala čas skúmať svoju starnúcu tvár.

Z chladničky vybrala tri hrnce, zo skrinky štyri plastové dózy. Do prvej nabrala slepačí vývar, do druhej knedľu a do tretej segedínsky guláš. Opäť otvorila chladničku, vrátila do nej hrnce a vytiahla zeleninu. Krájala, až kým nenaplnila aj poslednú dózu. Zeleninu nakoniec osolila, pokvapkala olivovým olejom a citrónom.

Z pracovne sa vypotácal Pavol, jej manžel. Tú miestnosť stále volali „pracovňa“, aj keď obaja vedeli, že je to jeho spálňa. Už dlhé roky spávali oddelene. Obaja sa vyhovárili, že na vine je jeho chrápanie. Pravda však bola celkom iná.

Niečo nezrozumiteľne zamumlal, sadol si za stôl a začal ťukať do telefónu. Nezabíjal čas na sociálnych sieťach ani nečítal správy. Kontroloval e-maily a myslou už bol v práci. Oстане tam, až kým o deviatej večer nevypne notebook a neprečíta si niekoľko stránok zo svojej obľúbenej detektívky.

Zapla kávovar, zo skrinky vytiahla misku, nasypala do nej vločky a zaliala horúcim bezlaktózovým mliekom. Hotové

raňajky položila pred mlčiaceho muža. Ani sa na ňu nepozrel a pustil sa do jedenia.

Na schodoch zadupotali nohy, do kuchyne vletela ako tornádo Agáta. Ružové vlasy jej trčali do všetkých strán. Klára uvažovala, ako jej v škole učiteľia môžu takú farbu vôbec tolerovať. Ich sekírovali už za nalakované nechty.

„Čauko, vospolok! Mami, hodíš ma dnes do školy?“

Klára ledva ovládla túžbu hodiť do nej papuču. Agáta sa jej to pýtala takmer každé ráno. Klára mala vodičák, ale už roky sa neodhodlala sadnúť si za volant.

Pavol sa pohrdavo uchechtol, hlavu od mobilu nezodvihol.

„Čo chceš na raňajky?“ spýtala sa v snahe zmeniť tému.

„Nič, nestíham!“ zakričala Agáta a zmizla v kúpeľni.

Položila pred muža čiernu kávu, odišla do pracovne a ustlala mu posteľ. Asi o polhodinu neskôr dom konečne stíchol.

Ostala sama. Vlastne nie celkom. Ešte tu bol jeden tvor, ktorý potreboval nakrmiť. Klára vybrala z chladničky uhorku a odniesla ju Daisy. Morské prasa pišťalo od nadšenia. Prsami prešla po jeho jemnej srsti.

Zazvonil jej telefón, vrátila sa do obývačky.

Neznáme číslo. Váhala, či má vôbec zodvihnúť. Predpokladala, že to bude operátor, ktorý jej chce ponúknuť super výhodný paušál.

Napokon predsa len priložila telefón k uchu.

„Prosím?“ opýtala sa opatrne.

„Ahoj, Klára! Tu je Simona.“

Márne pátrala v pamäti po akejkoľvek Simone. Žiadnu nepoznala.

„Simona Sedláčková. Za slobodna Révajová.“

Konečne sa jej vyjasnilo. Pred očami sa jej objavila urozprávaná dievčina, ktorá dokázala roniť krokodílie slzy pre dvojku.

„Á, Simona, ahoj. Ako sa máš?“ spýtala sa Klára, stále zmätená.

Prečo jej volá spolužiačka z gympla?

„Dá sa, ale vieš, čas nezastaví... Volám ti kvôli stretávke.“

„Aha.“

„Je to dvadsať rokov, verila by si tomu? Musíme sa stretnúť! Povedz, že prídeš. Linda ma poverila organizáciou. Zarezovala som nám hotel na Orave. Je tam wellness, vírivka, úplný luxus. A celé to zaplatí ona! Predstav si to. Založila nejakú brutálne úspešnú firmu a podľa všetkého je už za vodou.“

„Linda?“

Ako dlho si na ňu nespomenula? Jej najlepšia kamarátka, súčasť ich gangu. Chcela by ju opäť vidieť. Lenže to stretnutie pravdepodobne nebude príjemné. Otvorí staré rany, ktoré sa mali už dávno zahojiť, ale namiesto toho sa v nich hromadil hnis.

„Áno, Linda. Vy ste boli dobré kamošky, že? Už nie ste v kontakte? Prídu skoro všetci. Bude to o dva týždne. Prídeš?“

Na Kláru to bolo priveľa informácií naraz.

„Ja vlastne neviem. Asi nie. Mám veľa povinností.“

„Všetko sa dá odložiť! Toto je dôležité, pospomíname.“

Po chrbte jej prebehol mráz. Práve to ju znepokojovalo. Ona nechcela spomínať.

„Premysli si to. Pošlem ti oficiálnu pozvánku, keď budem vedieť všetky podrobnosti. O týždeň budem potrebovať tvoje definitívne rozhodnutie.“

Telefón ohluchol. Položila ho na stôl a nerozhodne sa naň dívala.

Bolo to dvadsať rokov, odkedy poslednýkrát videla pokopecelú svoju triedu. Je to veľa alebo málo? S väčšinou spolužiakov si nemala čo povedať už na strednej škole. Prečo by sa s nimi mala stretnúť?

Napadli jej hneď dva dôvody.

Linda a Matúš.

Jej úvahy prerušil zvonček na dverách. Prekvapene zdvihla hlavu. Nikoho nečakala.

Dážď zmáčal pôdu, január nebol chladný, iba upršaný. Na príjazdovej ceste nikoho nevidela. Z vešiaka vzala kľúče. Viseli na nich farebné privesky, ktoré jej dcéra kupovala každý rok na narodeniny. Našla ten správny kľúč a vložila ho do zámky. Zámka sa podvolila. Zo zákutí jej mysle sa vynárala spomienka. Prudko ju odohnala.

Na prahu stálo chudé kučeravé dievča. Malo oblečený žiarivo žltý rolák a vyšúchané rifle. Usmialo sa, na zuboch sa mu zaleskol strojček.

„Ahoj,“ povedalo.

„Vitaj. Dlhو som ťa nevidela,“ povedala Klára a otvorila dvere dokorán.

Pod bagančami mu vŕzgal sneh, obloha bola zatiahnutá. Podľa predpovedí malo celú noc snežiť. Na dolniakoch povodne, na Orave snehová nádielka.

Ostrá sekera zasvišťala vzduchom, zahryzla sa do dreva. Poleno sa roztrieštilo, kúsky hodil na kopy. Natiahol sa po ďalší kus, postavil ho na klát a opäť sa zahnal.

Nekompromisne zatínal kov do dreva, miloval, keď mu svaly brneli od námahy. Mechanický pohyb dovolil jeho myšlienkam blúdiť a splietať príbehy.

Doplazil sa k nemu Fero, jeho pes. Staručký nemecký ovčiak už ledva prepletal nohami. Nemal to srdce vziať ho k veterinárovi, aby ukončil jeho trápenie. Zohol sa, postrapatil mu srsť na chrbte.

„O chvíľu končím,“ povedal a opäť sa zahnal sekerou.

Pes sa mu schúlil pri nohách, po chvíľke však vstal a rozštekával ako bláznivý. Odkrivkal k bráničke. Muž sa obzrel.

Pri plote zbadal postavu, slnko mu zasvietilo do očí. Zatiaľ si ich dlaňou. „Doriti,“ zašomral, keď vzápätí spoznal návštevníka.

Zaťal sekeru do kláta a zamieril k plotu. Pred bránou pre-

šľapoval Karol, jeho bývalý spolužiak. Na ušiach mal mohutnú baranicu, oblečený mal ťažký kožuch. Bol naobliekaný, ako-by bolo vonku tridsať stupňov pod nulou.

„Ahoj, Matúš. Ako žiješ?“

Karol mu podával ruku, Matúš ju váhavo prijal.

„Všetko po starom,“ odvetil stručne.

„Máš to tu pekné, vidieť, že sa staráš.“

Stará drevenica pod Matúšovými rukami skutočne ožila. Zdedil ju po rodičoch, zateplil ju, vymaľoval, dostaval ďalšiu miestnosť, z ktorej si urobil pracovňu. Na dvore rástli desiatky stromov, v lete bol záhon plný kvetov. Za domom pestoval zeleninu a ovocie, mal tam takmer všetko, od jahôd až po zemiaky. V lete bola jeho záhrada skutočným rajom na zemi. V zime sa však jeho raj menil na nehybné, nemé peklo.

„Vždy rozmýšľam... Kde na to berieš peniaze? Nepracuješ, celé dni si tu zavretý... Máš tam v kuríne sliepku, čo ti znáša zlaté vajcia?“ rozosmial sa Karol na vlastnom vtipe, až sa mu roztriasla dvojitá brada.

Matúšovi skivil tvár neveselý úškrn. Vedel, že táto otázka trápi celú dedinu. Nemienil im však prezradiť tajomstvo svojej zlatej sliepky.

„... ale nie o tom som chcel. Budeme mať stretávku zo strednej. O dva týždne. V horskom hoteli asi tridsať kilometrov odtiaľto. Platí to celé Linda Líšková. Asi aj ona má nejakú zlatú sliepku. Prídeš?“

Matúšovi z hlavy vyfučali všetky myšlienky. Ostala len jediná. Obraz dievčaťa, takmer ženy, ktoré na neho hľadí prižmúrenými, vyzývavými očami.

„Neviem,“ dostal zo seba po chvíľke.

Klamal. V tom okamihu už veľmi dobre vedel, že na tú stretávku pôjde.

Do bytu vošla štíhla plavovláska v dokonale sediacom kabáte. Podpätky klopkali na dlažbe, kabelka jej skĺzla z pleca.

„Vitaj v mojom kráľovstve,“ usmiala sa a pustila dovnútra vysokého muža.

Bol očividne mladší ako ona a na prvý pohľad bolo zrejme, že sa o seba stará. Tmavé vlasy, upravená brada a vypracované telo ukryté v športovom saku. Točili sa okolo seba už niekoľko týždňov, toto však bolo prvýkrát, čo ho pozvala k sebe domov. Pracoval v jej firme ako obchodník. Už keď ho prijímala, tušila, že sa na tú pozíciu veľmi nehodí. Ich vzájomné iskrenie ju však presvedčilo, aby mu dala šancu.

„Skutočné kráľovstvo,“ zapískal uznanlivo a rozhladol sa po priestrannej chodbe, ktorú lemovali zrkadlá. Zavesil si sako na dizajnový vešiak, topánky uložil na luxusný koberec.

Linda len pokrčila plecom. Na zariaďovaní svojho bytu sa takmer nepodieľala. Zaplatila dizajnérovi a nechala mu voľnú ruku. Žila tu už niekoľko rokov, nikdy však v tomto priestore nepocítila teplo domova. V práci sa vždy cítila lepšie.

Luke vošiel do obývačky, zamieril k oknu. Výhľad na Bratislavu mu vyrazil dych. Tešilo ju jeho ohromenie. Zároveň sa cítila trochu nepohodlne. Premýšľala, či neurobila chybu, že si ho dnes k sebe dovedla.

Luke bol muž s veľkým egom. Napriek tomu, že si už miliónkrát povedala, že takíto muži nie sú pre ňu, vstupovala opäť do tej istej rieky. Muži boli jej prekliatím, Luke nebol prvý ani posledný. Vedela, že plnohodnotný vzťah s ním nikdy nebude mať. Budú bojovať o nadvládu, až kým obaja neskončia ako vypíznutí kohúti. Zatiaľ to však stálo za to. Neskutočne to medzi nimi iskriло. Čím skôr sa vyburia, tým skôr sa tá energia stratí a ona si možno konečne nájde niekoho seriózneho. Muža, na ktorého sa bude môcť spoľahnúť, ktorý bude pri nej, aj keď ochorie, aj keď nebude mať chuť na sex. Problém však bol, že takí muži ju nikdy nepriťahovali.

Odtrhol zrak od okna a pozrel sa na ňu. Z toho pohľadu sa jej postavili všetky chĺpky na tele. Pritiahol si ju k sebe a pobožkal ju.

„Asi by si mi mala ukázať aj svoju spáľňu,“ zašepkal.

Niekoľko rýchlych krokov a boli v spálni. Uložil ju do pe-
rín, zasypal jej telo bozkami. Snaha sa mu uprieť nedala, Linda sa však nedokázala sústrediť. Hlavou bola stále v prá-
ci, zvažovala, koho ešte osloviť na ďalšiu spoluprácu.

Vyzliekol jej blúzku, rozopol zips na sukni. Jeho prsty boli v tejto disciplíne veľmi zručné.

Uvažovala o charite. Máločo sa v dnešnom svete oplátilo viac než charita. Ľudia milovali pocit, že pomáhajú, hlavne ak ich to nič nestojí.

Lukove pery si našli cestu k jej nohavičkám. Neprinášali jej však vzrušenie, iba ju štekli.

Stačí! Nebude myslieť na prácu. Mala by vyraziť na nejakú dovolenku a dostať z hlavy všetky čísla. Vlastne... Budúci víkend je tá stretávka.

Šteklenie sa už nedalo vydržať. Pritiahla si jeho tvár bližšie a pobožkala ho. Rozopla mu zips na nohaviciach v snahe urýchliť to.

Aké to bude stretnúť všetkých tých ľudí po toľkých rokoch? Prečo sa v tom vôbec angažovala? Bez jej snahy by nikdy žiadne stretnutie nebolo. Bola to len rečnícka otázka.

Dobre vedela, prečo to robí, a dokázala si to priznať. Musela im všetkým ukázať, kam to až dotiahla. Vyliezla z tej diery, v ktorej sa narodila, založila úspešnú firmu. Chcela, aby ju videli, chcela, aby vedeli, že to chudobné hanblivé dievčatko už viac neexistuje. Potrebovala sa vrátiť domov, k svojim koreňom, aby sa mohla pohnúť ďalej.

Zahryzla sa mu do bradavky, prekvapene zasyčal. Ovinula mu nohy okolo pása, pritísila sa k nemu celkom blízko. Pre-
vzala kontrolu a jemu sa to páčilo. Konečne sa aj ona začala prebúdzáť.

Áno, pôjde tam a všetkým im ukáže. Ukáže im, že je šťastná, úspešná, že žije svoj sen. Ukáže im všetkým a hlavne jemu.

Zatvorila oči a na moment si ho predstavila. Usmiata tvár s jamkami v lícach, lemovaná svetlými vlasmi.

Vzrušenie sa cez ňu prehnalo ako privalová vlna. Nedočkala sa ovládnuť, rozochvela sa na celom tele. Luke, omámený jej vzrušením, ju čoskoro nasledoval.

V kúpeľni hučala sprcha, ona stále ležala v perinách a snažila sa upokojiť svoje uháňajúce srdce. Zakazovala si na čokoľvek myslieť, nechcela prepadnúť spomienkam. Rozhodne nechcela myslieť na chlapca, ktorý jej pred rokmi tak ublížil. Po chvíli sa k nej do postele vrátil aj Luke. Bol nahý, po tele mu stekali kvapky vody.

„Čo robíš na budúci víkend? Mohli by sme niekam zísť,“ zašeplal Luke a pobožkal ju na krk.

„Mám stretávku zo strednej. Ideme na Oravu, objednala som tam malý wellness hotel,“ odpovedala.

„Nechceš spoločnosť? Sľubujem, že budem neviditeľný. Zavriem sa do sauny a po večeroch ťa budem masírovať... nejakú takto...“ Jeho šikovné prsty jej prechádzali po šiji. Uvažovala, či by ho mohla zobrať so sebou. Mali sa stretnúť bez partnerov, iba ich trieda, žiadni manželia, manželky, milenci či milenky. Len oni, 4. A.

Jej bývalí spolužiaci by ju pravdepodobne rozniesli v zubochoch, keby si priviedla milenca.

„Dohodli sme sa, že si nikto z nás nevezme partnera,“ zaprotetovala.

„Ja predsa nie som tvoj partner. Ja som tvoj osobný masér,“ usmial sa Luke.

Na perách sa jej objavil úsmev. Rozhodla sa, že ten nápad hneď nezavrhne. Únava jej nekompromisne zatvorila oči.

PIATOK

„Objednala som Ťa ku kaderničke. Na desiatu.“

Klára prekvapene zodvihla hlavu od riadu.

„Čo? Prečo?“

„Predsa aby si dobre vyzerala. Na tej stretávke.“

„Nejdem na ťiadnu stretávku,“ odsekla.

Lutovala, ťe o tom dcére vôbec hovorila. Už týždeň ju s tým otravuje. Klára od začiatku vedela, ťe tam nepôjde. Ako sa blížil termín, bola o tom čoraz pevnejšie presvedčená, Agáta sa však nedala tak ľahko odradiť.

Položila šálku s kávou pred muža.

„Choď tam,“ ozval sa odrazu jej manžel.

Prekvapene sa na neho pozrela. Netušila, ťe vôbec vníma ich konverzáciu.

„Nechcem. Dajte mi s tým pokoj,“ povedala neprirodzene vysokým hlasom.

„Celé dni si doma, bohvie, čo tu vlastne robíš. Nikam nechodíš, už mi s tým lezieš na nervy.“

„Ty sám si chcel, aby som nepracovala. Aby som sa venovala dcére,“ bránila sa.

„To bolo pred sedemnástim rokmi, doriti. Agáta je takmer dospelá, nepotrebuje ťa mať stále za zadkom. A ja tiež nie.“

Zovrela jej srdce. Jeho slová zaľali do živého. Najmä preto, ťe mal z veľkej časti pravdu. Pred rokmi sa vzdala svojho života, aby mohla byť matkou na plný úväzok. Nič iné

robiť nevedela. Čo má však robiť sama so sebou, keď už ju dcéra takmer nepotrebuje?

„Tým, že tam pôjdem, sa nič nezmení,“ odfrkla.

Muž si zložil z očí okuliare a pozrel na ňu. Jeho pohľad pichal a bodal.

„Ale zmení. Aspoň jeden víkend tu nebudeš oxidovať.“

Nevedela, čo mu má na to povedať. V tom okamihu dokonca zabudla, ako sa rozpráva. Čakal na jej reakciu, keď žiadna neprišla, zhnusene od seba odsunul misku s nedojedenými vložkami. Zmizol v kúpeľni.

Existovali vedľa seba, bývali v jednom dome, snažili sa čo najmenej si zavádzať. Ale nežili spolu. Nedelili sa o každodenné radosti a strasti. Starala sa o to, aby mal navarené, vyžehlené, aby sa jeho dom ligotal čistotou. Ak potreboval, obliekla si krásne šaty a dôstojne ho reprezentovala pred obchodnými partnermi. Od skorej jari až do neskorej jesene sa vrtala v záhrade, aby mal celý rok ekologickú a chutnú zeleninu. Nebola jeho ženou. Bola jeho gazdinou. Nikdy však pre to nenariekala, tento stav jej dokonale vyhovoval.

Nerozumela, kde sa po toľkých rokoch berie v ich vzťahu emócia. Nevedela si s ňou poradiť.

Uvedomila si, že vedľa nej stojí šokovaná Agáta. Hádku medzi rodičmi nezažila už dlhé roky. Chytila ju za ruku a povzbudzujúco ju stisla.

„To bude v poriadku. Bež sa obliecť,“ povedala.

Agáta utiekla do izby, Klára sa postavila pred dvere do kúpeľne. Počula, ako si jej muž zúrivo šúcha zuby kefkou.

Potrebovala zistiť, prečo sa na ňu hnevá.

Konečne vyšiel von, hodil na ňu pohľad plný pohrdania a chcel sa popri nej prešmyknúť do obývačky. Chytila ho za predlaktie.

„Čo sa deje?“ spýtala sa ho priamo.

„Nič sa nedeje. Už celé roky sa nič nedeje, to je ten problém.“

Snažila sa byť racionálna, neznášala, keď za ňu rozhodovali pocity. On bol rovnaký, preto spolu dokázali bez problémov fungovať. Naposledy ho videla takto vykoľajeného, keď mu oznámila, že čaká dieťa.

Práci venoval deväťdesiat percent svojho času. Rodina bola len súčasťou jeho imidžu, dotvárala obraz úspešného podnikateľa. Potreboval, aby ho podporovala a nezavadzala mu.

„Nikdy ti to nevadilo,“ šepala.

V jeho očiach zahliadla skutočnú bolesť. Potom ju však nahradila zlosť. Vytrhol si ruku z jej dlane a zmizol v pracovni. O niekoľko minút neskôr si obliekol kabát, obul topánky.

„Nevezmeš Agátu do školy?“ spýtala sa ho, keď si okolo krku uväzoval čierny šál.

„Nie,“ odsekol a buchol dverami.

Vošla do kúpeľne, zavrela za sebou. Hnedé vlasy mala prerastené šedinami, skutočne to chcelo kaderníka. Vošla si do nich rukou, nadvihla ich, odhalila nahú šiju. Pomaly v nej zrelo rozhodnutie.

„Mami? Oco odišiel? Mám ísť do školy busom?“ zakričala na ňu Agáta spoza dverí.

„Nie. Odveziem ťa!“ zakričala jej naspäť.

Už o niekoľko hodín svoje rozhodnutie ľutovala. Jej manžel vlastnil dve autá. Silné BMW na cesty a malú Toyotu do mesta. Samozrejme, jazdil len na tom prestížnejšom, ona nejazdila na žiadnom. Toyota celoročne stála v garáži, používal ju, len keď mal bavoráka v servise. Cítila sa tak trochu ako zlodej, keď brala z vešiaka kľúče a hľadala svoj vodičák. Agáta bola nadšená. Sadla si dopredu, dôkladne sa pripútala. Nekomentovala žiaden jej kiks a tešila sa z každého prežitého kilometra. Do školy ich zvládla odviezť bez nehody, napriek tomu, že vytrvalo pršalo. Aj u kaderničky sa jej

podarilo zaparkovať. Keď však odtiaľ vyšla s novou frizúrou, s hrôzou zistila, že dážď sa zmenil na sneh.

Sadla si do auta, naštartovala. Sneh lenivo padal na predné okno, vločky kízali po mokrom skle. Cítila sa na smrť unavená. Rukou sa dotkla tmavozelenej fľakatej šatky, ktorá ležala na sedadle spolujazdca. Prstami prešla po jemnej látke. Viečka jej padali, končatiny mala ako z olova. Uvažovala, že sa vráti domov, obuje si teplé papuče, prikryje sa dekou a bude spať, až kým nepríde domov Agáta.

„Do Oravského Čerešňového to bude trvať tri a pol hodiny. Cesty sú zatiaľ zjazdné, poobede začne fúkať a snežiť bude až do pondelka. Ak chceš ísť, mala by si vyraziť čo najskôr.“

Položila si hlavu na volant.

„Neviem, či chcem ísť,“ povedala zúfalo.

„Neboj sa, budem s tebou.“

Otočila hlavu ku kučeravému dievčaťu na mieste spolujazdca.

„Práve toho sa bojím,“ usmiala sa kyslo.

Párkrát sa zhlboka nadýchla a napokon dupla na plyn.

Linda so znepokojením sledovala neutíchajúcu chumelicu. Hotel na stračej nôžke bol malý, ale štýlový. Mal dve poschodia, na každom niekoľko izieb. Na prízemí bola veľká spoločenská miestnosť, v ktorej sa podávali raňajky, a wellness. Prekvapilo ju, že v tejto divočine mohlo vyrásť niečo také moderné. Wellness bol špičkovy vybavený, izby útulné a bar plný dobrého alkoholu. Ich bývalá trieda zaplnila celý hotel, to bola jej podmienka. Nechcela, aby tu s nimi bol niekto cudzí. Okrem recepcnej bol v hoteli už len jeden muž, ktorý sa staral o wellness a pomáhal, kde to bolo potrebné. Jedlo im zabezpečila externá firma, všetko bolo v chladničkách, stačilo ho ohriať. Na večer mali prísť ešte dve čašníč-

ky, ktoré sa mali postarať o to, aby im počas nočnej pijatky nič nechýbalo.

Všetko šlo podľa plánu, len počasie sa zbláznilo. Snežilo tak intenzívne, že nedovidela ani na parkovisko. Sneh však nebol najväčší problém. Dvíhal sa vietor.

Na moment ju zasiahol silný pocit déjà vu. Zima, opustená chata a jej trieda. Keď sa stretli naposledy, neskončilo sa to dobre. O život prišiel nevinný človek. Zmocnilo sa jej tušenie, že tá stretávka možno nebola taký dobrý nápad.

Do izby vošiel Luke a ona rýchlo odohnala znepokojujúce myšlienky.

Luke bol oblečený v župane. Vyzeral čertovsky dobre. Celé doobedie spolu neboli, on si užíval vo vírivke a saune, ona si prechádzala e-maily. Už jej vlastne aj celkom chýbal. Do hotela prišli včera večer, chceli si pobyt predĺžiť, venovať sa jeden druhému. Včerajšia iskrivá noc patrila im dvom, víkend bude patriť 4. A. Luke jej sľúbil, že dnes večer pôjde domov. Aj preto prišli na dvoch autách, napriek tomu, že to nebolo ekonomické ani ekologické.

Otočila sa naspäť k oknu. Zdalo sa jej, že sa k hotelu blíži akési auto. Žeby prvý hosť? Malej Toyote sa asi na tretí pokus podarilo zaparkovať. So zatajeným dychom čakala, kto z nej vystúpi.

Luke k nej pristúpil odzadu a objal ju.

„Prečo sa mračíš?“

„Kvôli tomu snehu. Bojím sa, že spolužiaci sa sem nedostanú.“

„To by sa mi páčilo. Mal by som ťa celú len pre seba.“

Pobozkal ju na krk, po chrbte jej vzápätí prebehli zimomriavky.

„Prvé auto je už tu,“ povedala a ukázala smerom k parkovisku.

„Škoda... Mali by sme využiť posledné okamihy. Kým sa ubytuje, chvíľu to potrvá, čo povieš?“